

„Bohudíky!“ – tisíckrát vyřkneme bez uvažování, bez přemýšlení, beze smyslu. Vyřčeno bez ohledu na Boha. „Bohudíky!“ – slovní spojení, které se používá při kdejaké maličkosti jako prázdná fráze. Takové drobné mince naší řeči. Zralé na zrušení jako padesátníky. Jenom se pletou a nic moc za ně pořídíte. Drobáky bez myšlenek a bez citu. „Bohudíky!“ – v nejlepším případě jakýsi povzdech po překonaném nebezpečí. „Uf , to to dobře dopadlo...“ Jakási neuvědomělá střelná modlitba.

Sestry a bratři, a co naše slavnost díkuvzdání za úrodu. Není na tom podobně. Každoroční povinná připomínka začátku podzimu? Není to jenom tak ve spěchu vyřčené „Bohu díky“. Bohu díky bez rozmyslu. Anebo přeci – když už tu máme nazdobený stůl – přeci v sobě máme kus nějaké opravdové vděčnosti?

Někomu se může zdát těžké vůbec děkovat – obzvláště Bohu. Já se ani nedivím takovým lidem bez vděčnosti. Copak nás okolní svět neučí, že si sám utvářím svůj život? Že si zodpovídám sám za sebe. Máš svůj život ve svých rukou, zní heslo dneška. Odsunuta je osvědčená křesťanská písnička, že ve svých rukách má Pán Bůh svět.

Může se nám zdát těžké děkovat. Zvykli jsme si, že na to či ono mám nárok. Musí mi to prostě být k dispozici. Mám nárok na hmotné zabezpečení. Na pravidelný příjem, na obchody vybavené jídlem a pitím, na teplou vodu, na střechu nad hlavou, na slušnost okolních lidí. Mám právo. Starám se – občas přímo urputně bojuji – o svá práva: vůči státu, vůči lidem – klidně i vůči Bohu. Ale teď mohu odložit své nároky. Mohu odložit své nekonečné starání, co mi kdo musí poskytnout a přenechat. Mohu se zastavit a říci. Tolik jsem už toho dostal. Já mohu, vy můžete děkovat. Já jsem nestvořil svět. Že svět stále ještě existuje, není moje zásluha. Nikdo nemůže tvrdit opak. Skutečně hraničí s Božím zázrakem, že navzdory pomateným lidem tahle planeta dosud neexplodovala, že stromy stále ještě rostou a zvířata – aspoň některá – dosud stále přežívají. Já v tom cítím Boží stvořitelskou sílu a tuším jeho vůli.

Vůli zachovat mne i tento svět. Tahle planeta má žít.

Já jsem nevytvořil sám sebe. Nedal jsem si život a také jsem to nebyl já, kdo mne podnes držel naživu. Opravdu – tohle nezvládnu, ačkoliv jinak se svým životem dělám poměrně hodně. Pociťuji v tom Boží vůli, rozpoznávám, že je to on, můj Bůh, kdo chce život a ne smrt.

Já jsem si nedal své schopnosti a příležitosti. A když pomyslím, co jsem s nimi a z nich udělal, pak se domnívám, že pravděpodobně každý člověk dostává mnohem více šancí a svým talentem by dokázal mnohem více, než kolik je vůbec během jednoho života možné stihnout. Opět v tom spatřuji vrchovaté dary Pána Boha pro jeho stvoření, dary i pro mne.

Jeho lásku jsem si nezasloužil ani nevydobył. To především. Že bůh přišel v Ježíši Kristu a k nám, je zcela plodem jeho lásky, jeho dobroty a náklonnosti. Nedokážu sám sebe vykoupit – vytáhnout z toho, co dělá život tolik těžký, co mi druzí lidé předhazují. Jsem zachráněn pro život z Boží velkorysosti.

„Bohu díky!“ není jenom povzdech. Není to jenom fráze. Klidně se ta slova mohou stát výrazem vděčnosti. Vděčnosti Bohu. V dopise Židům se píše. ***Přinášejme tedy skrze Ježíše stále oběť chvály Bohu; naše rty necht' vyznávají jeho jméno. Nezapomínejme také na dobročinnost a štědrost, takové oběti se Bohu líbí.***
(15-16)

Každoroční slavnost díkuvzdání mi připomíná, že Bohu dlužím poděkování. Že mi schází vděčnost, vděčnost přiměřená všemu tomu, co pro svůj život dostávám. Díkuvzdání je příležitost vyjádřit Stvořiteli svou vděčnost a přiznat, že naše vděčnost nemá žádné přesné hranice, neboť nelze přesně vypočítat, co všechno jsme v uplynulém roce dostali.

Bývalo zvykem ve starodávných náboženstvích, že jejich věřící přinášeli do chrámu oběti. Tu zvíře, jež bylo obřadně zabito, támhle kus úrody, jenž byl položen na oltář, jinde přinesli peníze, jako výsledek své celoroční činnosti. Příslušné božstvo se mělo přesvědčit, že dotyčný ví, z čeho získává život. Obětinou na oltáři tenkrát lidé dokládali, že neberou život jako samozřejmost, že jsou si vědomi své závislosti na skrytých silách, které zajišťují život. Dopis Židům nás směřuje k jiné oběti. Vděčnost Bohu se neprojeví tím, co mu nanosíme pod nos, nýbrž tím, jak o něm mluvíme a smýšlíme. Přinášejme tedy skrze Ježíše stále oběť chvály Bohu; naše rty nechť vyznávají jeho jméno. Nikoliv oběť zvířecí, nikoliv oběť plodinová či finanční, nýbrž oběť chvály. Věnovat slova na adresu Boží a jasně říci: za tohle vděčím Bohu. Bohudíky žiji, neboť on mne drží při životě. Pro Hospodina nejsou důležité rituály. Důležité je, abychom pochopil, co on s námi dělá, že se o nás otcovsky stará. Je pro něj důležité, abychom to chápali zevnitř. Ne abychom bezmyšlenkovitě opakovali cizí slova, ale abychom mluvili za sebe, za svůj život, za svou vděčnost. Aby to vyrůstalo z nás.

□□ V původním řeckém textu se píše: ***přinášejme oběť chvály Bohu; nechť je plodem našich rtů vyznání jeho jména.*** I my přinášíme

před Pána Boha úrodu. Plod našich rtů, ovoce našich rtů. Co se v nás urodí, je vyznání. Narozdíl od pohanů nepřinášíme oběť z úrody země ani z výtěžku stád či podnikání. Přinášíme úrodu ze svého srdce. Co naplňuje naši řeč. Neboť čeho je srdce plné, tím ústa přetékají. A když je srdce plné vděčnosti, pak ústa přetékají díky. Rty plodí chválu Boží.

□□□□□□□□□□ ***Přinášejme tedy skrze Ježíše stále oběť chvály Bohu.*** Mnohokrát se nám v Novém zákoně opakuje slovní spojení „skrze Ježíše Krista“. Ono to zní poněkud tajemně a dosti nesrozumitelně. „Skrze Krista.“ Často takovou poznámku v bibli či v bohoslužbách přecházíme bez zvláštního povšimnutí jako jakousi nezbytnou křesťanskou průpovídku. Zdvořilou, upřesňující vsuvku. Jenže ta slova „skrze Ježíše Krista“ jsou náramně důležitá. Vyjadřují, že se k Bohu vztahujeme prostřednictvím Ježíšova osobního příběhu. Není problém dnes zaslechnout „Já věřím, že je něco nad námi.“ Mnoho lidí připouští existenci nějakého Boha. Když jsou uprostřed krásné přírody nebo když se narodí dítě, tak není těžké v dobrém myslet na Stvořitele a jeho životodárnou moc. Také tihle nekřesťané pociťují vděčnost za život. Jenže Bible ke vděčnosti dodává ono „skrze Ježíše Krista“. My se nevztahujeme k Bohu, jen když je nám dobře a všechno do sebe krásně zapadá. Ježíš ukazuje k Bohu i tehdy, když se život hroutí, když se mi rozpadá pod rukama, když se blíží smrt. A právě to máme oproti druhým lidem navíc. Důvěru, že Bůh se nás ujímá v časech dobrých i zlých, že nás nalezne i v hrobě. Máme důvěru, že Bůh nás – stejně jako Ježíše – přivede k životu. K životu, který není ohrožen žádným nebezpečím. Od Ježíše víme, že Bůh je takto věrný a mocný. Proto bible neúnavně opakuje onen slovní obrat „Skrze Ježíše Krista“. My jsme vděční Bohu, i když k tomu nemáme žádné hmatatelné důvody. Naším důvodem je Ježíš a život, který nám svým vzkříšením otevřel.

Přinášejme tedy skrze***Ježíše stále obět' chvály Bohu.***

□□□□□□□□□□A když už se od Ježíše učíme přístupu k životu, tak se nevyhneme vstřícnosti vůči druhým lidem. Nezapomínejme také na dobročinnost a štědrost, takové oběti se Bohu líbí. Kdo vyznává, že Stvořitel dává dostatečné zdroje k životu, ten se o ně dělí. Právě u Ježíše jsme viděli, jak se zázračně rozdělil i o to málo, co měl. Dělit se o dobro s druhými. Jednoduše se to řekne, ale hůř provede. Kdo se dnes s chutí vzdá svého žárlivě střeženého majetku? Štědrost je činem víry, že budu mít stále dost k životu, neboť se o mne stará laskavý Otec.

□□□□□□□□□□***Přinášejme tedy skrze Ježíše stále obět' chvály Bohu; naše rty nechť vyznávají jeho jméno. Nezapomínejme také na dobročinnost a štědrost, takové oběti se Bohu líbí.***

Obět' chvály Bohu, obětavost vůči lidem. Epištola nás vybízí obrátit svou pozornost od sebe ven. K Bohu a k bližním. Můj život zajištěn, proto chválím štědrého dárce a proto se sdílím s ostatními, neboť jsme společnými příjemci. Jinak bych se podobal onomu pošetilému bohatému sedlákovi z podobenství. Když se mu hojně urodilo a on sklídl do stodol, zůstává uzavřený sám do sebe. Nemluví ani k Bohu, ani k lidem.

Řeknu své duši: Ted' máš velké zásoby na mnoho let; klidně žij, jez, pij, buď veselý mysl.
(Lk 12,19)

Už s nikým nemluví, jaký má dostatek.

Zajatec sebe sama. Chudák. Nechválí radostně Stvořitele, nesdílí svou radost s bližními.

Takovému člověku Bůh (nejen v podobenství) řekne „Blázne!“ Vskutku, přiléhavější titul bychom sotva našli.

□□□□□□□□□□Dnes slavíme svátek díkčinění. S rozvahou říkáme Bohu díky za úrodu, Bohu díky za prostředky k životu. Víme, že žijeme z předávání a z obdarování. A tak – v předávání a obdarování – chceme žít i s druhými lidmi. Amen.

Lukáš 12,13-21 *103; 657; 549; 613* *Izajáš 58,7-10*

Za vydatné podněty pro toto kázání vděčím faráři Hilmaru Menkemu z Německa.

Kázání na slavnost díkuvzdání za úrodu letošního roku, neděle 5. října 2008.